

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.501 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: Ten kantore van X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 december 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat C. LEPINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2006 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in.

Op 26 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigde beslissing van weigering van verblijf.

Verzoekster dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, die bij arrest nr. 179.684 van 15 februari 2008 de vordering tot schorsing verwerpt.

Op 12 december 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 15 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat betrokkene op 29/09/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 26/02/2007 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 12/12/2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de problemen die ze reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aanhaalde en die reeds behandeld werden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 6 januari 2009 dient verzoekster een derde asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.

De vaststelling dat verzoekster bij een vorige asielprocedure bepaalde verklaringen zou afgelegd hebben, heeft geen enkel logisch verband met zijn huidige geloofwaardigheid.

De Raad besliste reeds in vergelijkbare asioldossiers geen rekening te houden met delen van de motivering van beslissingen van het Commissariaat-generaal die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen en enkel met elementen die bijgebracht werden in de voorliggende asielprocedure rekening te houden, omdat "de Commissariaat-generaal [...] moet nagaan bij het onderzoek van de [voorliggende] asielaanvraag of de nieuw aangebrachte elementen voldoende zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging." (bv. : RvV, arrest nr. 1000 van 26 juli 2007 in de zaak 560/IVde kamer, overweging 5.4)

Uit elementen van vroegere asielaanvragen afleiden dat de nieuw aangebrachte elementen ongeloofwaardig zouden zijn, is bijgevolg ontoelaatbaar. De bestreden beslissing mist dan ook motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de algemene uitdrukkelijke motiveringsplicht als de bijzondere zoals bepaald in de artikelen 57/6 en 60 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. Waar zij zich beperkt tot een standaardmotivering, maakt tegenpartij ook een inbreuk op verzoekers recht op een individuele behandeling van zijn asielaanvraag, waardoor met de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden worden.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten. De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling en hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aannaait. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205). Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed

mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere "onderzoeksplicht".

Het UNHCR, de 'internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie', stelt in een nota over de bewijslast bij asielaanvragen onder meer het volgende:

"[...] there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Failure to produce documentary evidence to substantiate oral statements should, therefore, not prevent the claim from being accepted if such statements are consistent with known facts and the general credibility of the applicant is good.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] there is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible." (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

Louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag, dient tegenpartij te erkennen dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan en de feiten van zijn huidige asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Verzoeker heeft bovendien, zoals van een asielzoeker vereist wordt, in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt'

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig. Tegenpartij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de bedrieglijkheid of ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen besluiten, in dergelijk geval - rekening houdend met de correcte invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke en coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen.

Wat de nieuwe gegevens betreft aangaande het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Feit is dat de echtgenoot van verzoekster van een vriend heeft vernomen dat de problemen nog steeds hetzelfde waren. Zij heeft, zoals van een asielzoekster vereist wordt, 'in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt'. De neergelegde stukken zijn bovendien ondersteunende elementen van een asielrelaas dat in zijn geheel gezien moet worden en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen.

Zij heeft daarmee dan ook zijn verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij hoogstens nog van een minimale twijfel omtrent verzoeksters asielrelaas kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoekster aangewend dienen te worden.

De bestreden beslissing mist dan ook voldoende feitelijke en juridische motivering en tegenpartij schendt de algemene en de bijzondere motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster toelichting geeft in verband met de geloofwaardigheid van een asielverhaal, de twijfel in het voordeel van de kandidaat-vluchteling en de bewijsvoering, maar dit zonder enig verband met de thans voorliggende beslissing waarin eenvoudig wordt gesteld dat verzoekster verwijst naar de problemen die ze reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aanhaalde en die reeds behandeld werden. Met betrekking tot de nieuwe gegevens verduidelijkt verzoekster dat de neergelegde stukken elementen zijn van een asielrelaas maar verwerende partij merkt op dat verzoekster geen stukken heeft voorgelegd. Verwerende partij stelt dan ook dat het middel geen verband houdt met de bestreden beslissing en dus niet ontvankelijk is.

2.3. Verzoekster wijst er in haar repliekmemorïe op dat verwerende partij niet afdoende heeft geantwoord op de aangehaalde middelen noch ze weerlegt heeft. Verwerende partij stelt in de nota dat verzoekster geen nieuwe stukken heeft neergelegd. Verzoekster wijst er op dat het feit is dat een vriend van verzoeksters echtgenoot heeft vernomen dat de problemen nog steeds hetzelfde waren. Zij heeft, zoals van een asielzoeker vereist wordt, in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die ze aanhaalt. Zij vervolgt dat neergelegde stukken ondersteunende elementen zijn van een asielrelaas die in hun geheel moeten gezien worden en niet als naast elkaar staande en elk op zich voldoende bewijskrachtige elementen. Verzoekster meent dat ze daarmee dan ook haar verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk heeft gemaakt zodat verwerende partij hoogstens nog een minimale twijfel omtrent haar asielrelaas kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoekster aangewend moeten worden. Voor het overige volhardt verzoekster in haar repliekmemorïe in de middelen zoals uiteengezet en ontwikkeld in het verzoekschrift.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en van de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de aangehaalde elementen in verzoeksters tweede asielaanvraag in de bestreden beslissing niet als ongeloofwaardig bestempeld worden. Er wordt enkel gesteld dat "Overwegende dat betrokkene verwijst naar de problemen die ze reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag aanhaalde en die reeds behandeld werden. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van

15 december 1980.” Bijgevolg berust verzoeksters interpretatie van de bestreden beslissing op een verkeerde lezing ervan. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht, niet dat de aangebrachte elementen ongeloofwaardig zijn.

De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Zoals hiervoor reeds werd weergegeven, oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in casu dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

Naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag antwoordde verzoekster als volgt op de vraag welke de elementen zijn die zij aanbrengt voor haar nieuwe asielaanvraag: *“Het probleem is hetzelfde gebleven. Er zijn conflicten tussen de Ossetiërs en de Georgiërs. Daardoor blijven de problemen dezelfde. Mijn vader verblijft ondergedoken. Hij kan niet in zijn eigen huis verblijven. Als wij terug gaan zal mijn vader problemen krijgen omwille van ons. Mijn vader zal gechanteed worden wanneer wij terugkeren. Met wie heeft u nog contact in Georgië? Ik heb geen enkel contact met mijn land maar mijn man heeft nog contact met een vriend van hem. Welke informatie gaf die vriend aan uw man? Over dezelfde problemen. Iemand komt en vraagt naar mijn man. Wie vraagt naar uw man? Dat valt moeilijk te zeggen. Sommige mensen die zeggen dat ze de documenten of iets anders willen controleren. Meer kan ik daar momenteel niet over vertellen omdat ik er momenteel niet meer over weet. Wij zijn zeer gestresseerd omwille van de negatieve beslissing die wij kregen. Wenst u verder nog iets toe te voegen? Wij zijn in shock omwille van de negatieve beslissing. Alles is verward in ons hoofd omwille van de stress. Ons hoofd zit vol emoties.”*

Van de verklaring van een vriend van de echtgenoot van verzoekster is geen document in het administratief dossier terug te vinden behalve hetgeen verzoekster en haar echtgenoot hierover verklaarden tijdens hun verhoor naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag.

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat de getuigenis van een vriend van haar echtgenoot, op zich, een nieuw gegeven is dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster poogt met de aangebrachte gegevens de motivering van de reeds bij de Raad van State aangevochten beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te weerleggen, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoekster zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoekster niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De gemachtigde van de minister kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte merkt de Raad op dat uit de bespreking van het middel blijkt dat de kritiek van verzoekster voor het overige gericht is tegen de beslissing genomen in de eerste asielprocedure van verzoekster, namelijk de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23 februari 2007. In wezen vraagt verzoekster aan de Raad om een nieuwe beoordeling aangaande de vluchtelingenstatus. Zoals hierboven reeds werd vermeld, is de bestreden beslissing genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen, zodat de kritiek niet gericht is tegen de onderhavige bestreden beslissing en aldus niet dienstig kan aangevoerd worden. In de mate waarin verzoekster aanvoert dat zij aanspraak maakt op de vluchtelingenstatus en het subsidiaire beschermingsstatuut, wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.